

curantem desecit. Sed mysticum sensum profequi se idem Pater declarat, ut proinde hæc ejus opinio è literalium expositionum censu expungenda sit.

Quicumque hac sententiâ de pulso Divinâ virtute Asmodæo tenentur, his potissimum argumentis valent. 1. Multum inter se duo hæc abhorrent, spiritus nempe & fumus, crassus ille, corporeus & sensibilis. 2. Multum etiam abhorrent inter se morbus ille & pharmacum. Solent quidem in morbis contrariâ indolis medicamenta adhiberi, vel saltem peccantes humores emissionem compesci, vel recta sanguinis & humorum œconomia restitui, quod non unâ ratione confici potest; si vè in humores ipsos agendo, si vè causâ peccandi illis sublata, si vè restituta spiritali pristina quiete & tranquillitate; semel enim ac ille acquieverit, continuò quies omnis & tranquillitas sanguinis & humorum restituitur oportet, totaque deinde instauratur corporis habitudo. Tandem potest morbus destituitio spirituum induci, cui depellendo unicè prædest spirituum igniculos excitare, aptoque adhibito nutrimento sanguinem & humores nimiam effusione erogatos reparare.

Nihil simile in præsentia. Uxor junioris Tobia nullo, quantum scimus, corporis vitio laborabat. Id unicè præstandum erat, ut Dæmon, quo puella obsidebatur, eaque illesâ in procaces ejus amatores debacchabatur, pulsus abiret. Porro neque fumus in Dæmonem corpore destitutum agere poterat, neque in spiritum mulieris; quid enim corpus ad spiritum? 3. Si quid fumus in Saram valisset, ut quid in aliis ad similes effectus non valeat? Suffumigia & odoramenta omnia, quæcumque tandem fuerint, nunquam pellendo Dæmonem, si vè è corpore si vè è loco virtute suâ valuerunt. Si fortè in Exorcismis quibusdam [e] sulphur & alia acerrimi odoris cremanda præscribantur, non odori tamen sed precibus, quibus ea caremonia absolvitur, Dæmonis expulsio tribuenda est. Tandem si fumus pellendo Dæmonem se solo valisset, ut quid orare atque continentiam servare conjuges jubentur? Ut quid Raphael Tobiam admonuit in eos tantum valere Dæmones, qui brutales voluptates unicè sectantur? Naturalis medicina nullam exigebat recti cordis habitudinem.

Inter tot varias repugnantesque sententias illud nobis statuendum jure meritoque arbitramur; 1. Fumum jecoris piscis nihil insitâ virtute in Dæmonem valuisse. 2. Nihil illum potuisse nisi in sensu Tobie & Saræ, in quibus fortè calens voluptatis titillationes compescens, continentia servandâ plurimum contulit; quam sanè virtutem certis quibusdam plantis, succinis, & odoribus tribuendam Naturalis historia Scriptores omnes norunt (f). Factum inde, ut obstructâ Dæmoni nocendi viâ nihil in Tobiam valuerit, neque illi perimendo, quemadmodum in cæteros ante ipsum, quidquam virium habuerit; ac proinde victus ac rubore suffusus è loco se proripiens in superiorem Egy-

ptum impiis artibus exercendis sese transferret. Nec modicè illi depellendo contulit duorum conjugum in studio castæ precis, & vigiliarum per tres succedentes noctes consensus. 3. Tandem Angelus Raphael non minimum victoria in Asmodæum momentum fuit, quippe qui & artem vincendo Dæmoni revelavit, atque constitutam vero Israelitâ in conjugio ineundo disciplinam docuit; ac tandem eâ qua polebat virtute, Dæmonem, ut victas daret manus, coegit. Maximam enim victoriæ partem eidem Angelo tribuendam satis insinuat Scriptura, narrans catenis revinctum Asmodæum in ultimam Ægyptum à Raphaelæ amandatum fuisse. Id planè, ut catenis Dæmonem vinceret, neque fumo è jecore piscis, neque precibus, neque Tobie continentia tribueretur. Quare tota hujus prodigii ratio tribus potissimum constat. In revelatione singularis atque prorsus extraordinarii pharmaci. 2. Quod Raphael veram causam mortis priorum Saræ conjugum aperuerit, simul ostendens quid factu opus esset, ut simile malum evitaretur. 3. In ope à Raphaelæ præstitâ, quod Dæmoni arendo atque in perpetuum eliminando Tobias valeret.

Reliquum est disquiramus relegationis Asmodæi rationem, causam, & locum; rem enim tantummodo narraat Scriptura, cætera omnia silet (g). Tunc Raphael apprehendit Dæmonium, & religavit illud in deserto superioris Ægypti. Hebræus legit Asmodæum vix nidore jecoris percepto in superiorem Ægyptum sese proripuisse; catenis ab Angelo religatum in Græco additur; quod verò idem Angelus Dæmonem apprehenderit, in neutro, sed in Vulgata quidem legitur. Insinuat autem eadem Vulgata, Angelum hæc omnia in ædibus Raguelis præstitisse, devinctumque veluti ad carcerem in desertâ Thebaidis deduxisse. Utunque res habuerit sese, illud constat, hujus historie narrationem aliter accipiendam, quam quomodo rigidus literæ sonus designat. Qui Dæmon alligatur, qui certo alicui loco addiceretur? qui apprehenderetur & veluti captivus, detrunderetur in carcerem? Verbum igitur *alligare* in præsentia eodem sensu usurpandum esse constat, quemadmodum & alibi sæpè in Sacra Scriptura, ubi iisdem ferè verbis de Cacodemone agitur. Ita Jesus Christus nunquam è custodia viri fortis detrahi arma & vastari edes posse dicit, nisi quis prius, ait, *alligaverit fortem* (h); & in Apoc. 20. 2. *Et apprehendit draconem serpente antiquum, qui est Diabolus & Satan, & alligavit eos per annos mille*. S. Petrus Ep. 2. cap. 2. 4. de lapsu Angelorum perduellum ait: *Rudentibus inferni detractos in Tartarum tradidit cruciandos, in judicium reservavit*. S. Judas de Angelis qui non servaverunt suum Principatum scribit: *In judicii magni diei vinculis æternis sub caligine reservavit*. Has omnes phrasas aliter planè intelligamus oportet, quam de reali quadam alligatione, qua veris catenis vincit Dæmones detinerentur, cum potius vim quamdam superiorem insinuet,

g Tob. 8. 3.

h Matt. 12. 19. Mar. 3.

cujus potestate impius Dæmonum furor coerceretur, atque inviti in tormentis detinerentur.

i De Civit. l. 20. c. 7. & 8.

S. Augustinus [i] totam hanc alligationis Dæmonis rationem ita exponit: *Alligatio Diaboli est non permitti exercere totam tentationem, quam potest, vel vi, vel dolo ad seducendos homines*. Detinetur modò vinculis alligatus in inferno Diabolus, cum exerere vires suas fallendis hominibus per Idololatriam, quemadmodum olim ante predicationem Jesu Christi per universum mundum, prohibeatur. Hunc fortem Christus alligavit, arcem illius expugnavit, arma diripuit omnia, & spolia divisit. Raphael cum Asmodæo, quemadmodum cum victo, dispoticè egit, ut veluti in vinculis captivum atque in extremam ignotamque oram relegatum haberit. Jussit enim de mandato Domini è loco secedere, sublataque illi significavit concessam antea seviendi in viros procaces ad thorum Saræ accedentes facultatem. Hæc omnia uno illo verbulo *religavit* designantur. Cum enim Dæmon nihil injussum Domini valeat, eo permissam facultatem revocante veluti alligatur. Scitè enim Pseudo-Augustinus (k) illum cani alligato comparat: *Alligatus est, tanquam innoxius catenis canis: neminem potest mordere, nisi cum, qui se illi mortiferâ securitate conjunxerit... Latrare potest, sollicitare potest, mordere non potest, nisi volentem*.

k Ser. 197. de Temp. nunc 37. Append. nov. Edit.

Verùm quinam fieri potest, ut Dæmon uni certo loco addictus teneatur? Nonne æquè repugnat si vè spiritus uno certo in loco claudatur, si vè vinculis alligetur, quorum utrumque à natura intellectuali penitus abhorret? Respondemus tamen, utrumque nullo negotio fieri potuisse: si enim Dæmon alligatus dicitur, cum ejus nocendi potentia certis quibusdam finibus Deo jubente coarctatur; ita pariter idem Spiritus uno certo in loco teneri diceretur, cum Dei jussu nihil agere nisi certo in loco, rebus, & personis permitteretur. Quare cum Asmodæus antea uni Saræ alligatus detineretur, ut nihil posset, nisi in eos, qui pravâ cordis habitudine ad puellæ thorum accederent; inde postea depulsus in desertâ superioris Ægypti amandatus fuit, non ut ibi veluti in carcere clauderetur, sed ut eum locum veluti theatrum exerendæ virtutis suæ haberet, seu potius ut ibi veluti in deserto incultoque loco nemini noxius detineretur. Igitur clausus in loco Dæmon nihil est aliud, quam Dæmon intra certi loci spatia agere permissus, Dæmon, cui Deus tentare aliquem permittit, ille eo in loco clausus, ubi vir ille degit, rectissime diceretur.

Qui malis spiritibus ita imperet, ut ad arbitrium atque supremo jure possit illos certis quibusdam locis & temporum articulis addicere, finibus eorum nequitia præstitutis, & ne ultra noceant Angelos interdum & homines eadem potestate usos, ut Dæmones certo quodam in loco religarent, atque impotentem illorum furorem fran-

gerent; sed nemo unquam inventus est si vè homo si vè Angelus, qui propriâ virtute in Dæmones valuerit, uno tantum Dei nomine prævalens; eo nomine pollens Raphael; eo S. Michael Sathanam corpus Moyfis rapere audentem coercuit (l); Imperet tibi Dominus. Tandem si quid SS. Martyres, Confessores, & Exorcistæ nostrâ ætate coercendo Dæmoni possunt, id unicè virtuti & nomini Jesu Christi tribuendum.

Alia verò est de Magis, qui posse se in Dæmones aliquid gloriantur, ratio. Si quid enim illi veri asserant, cum alligatos gestare Dæmones in annulis, in cubiculis, aliisque locis habere ferunt; non illi quidem nominis Dei si vè invito Deo propriâ virtute agere credendi sunt; sed si vè vanâ & chimericâ potestate in Dæmones utuntur, si vè Deus latenti quodam & terribili providentiâ suæ consilio permittit, ut infelices illi, qui ab obsequiis Dei recesserunt, detestabili servitute malis Angelis addicantur, specie quadam autoritatis, qua sibi aliquid in Dæmones posse videntur, allesti; cum interim specie imperii indignâ & impta servitute opprimantur. Facile etiam opinemur, Dæmonum Principem quodam imperii genere in suos usum, subjectos sibi spiritus cogere, ut Magorum, qui Dæmoni se totos addixerunt, voluntati obsequantur. Utcumque tamen res habeat sese, semper tamen tum rectæ rationis sensu, tum religione ipsâ docemur, neque Principes Dæmonum, neque subiectos illis Dæmones, neque tandem Magos dispoticam & absolutam auctoritatem exercere; tota enim Dæmonis virtus & actio ad nutum Summi Spirituum Principis, qui infinitâ potestate suâ & sapientiâ dirigit & conservat omnia, dependet.

Extorri Dæmoni superioris Ægyptus arena planè, sterilis, arenosa, inculta & habitatoribus penè vacua regio assignata est. Cum enim Ægypti solum nullo Cœli imbre irrigetur (m), atque exundantis Nilii aque, ne superiorem regionem fecundent, objectu montium & soli altitudine prohibeantur, arefcere illam, atque squalescere necesse est. Quin & serpentibus venenatisque bestiis totam teneri S. Hieronymus in Ezechielem cap. 30. autumavit. Profectò horrentia illa & deserta loca in oblivione & horrore semper mansissent, nisi SS. Eremitarum frequentia celebrarentur; quorum religione & virtute factum est, ut quæ olim horrore habebatur regio, deinde tanquam deliciarum Paradisus & terra selecta, ubi insignium virtutum exempla florescerent, suspiceretur. Quare Dæmon ab universo quâ latè patet orbe virtute Crucis exclusus, cum ad extrema illa loca confugiens in tuto se crederet, inde etiam virtute & austeritate veterum Solitariorum secedere coactus est. In hanc arenam descendentes Antonius, Pacomius, Macarius, Paphnucius, ceterique plures, sæpius cum Dæmone congressi de hoste, quamquam aliqui furibundo, feroci, atque assignati sibi loci strenuo defensore, insignes nec raras victorias reportarunt.

l Juda Epif. ver. 9.

m Vide Herod. l. 2. Diod. l. 2. Prolem. Strabo &c.

f Plin. l. 24. c. 9. de Salice & Amerina, lib. 25. cap. 13. & lib. 26. cap. 10. de Nymphaea, & lib. 30. cap. 15. & 32. Ovidius de Remed. Amor. l. 1.

